

WAPENBROEDERS

UITGAVE VAN
INDIË-VETERANEN

Dit nummer 20 cent

1e Jaargang No. 15
Verschijnt elke 14 dagen
13 Juni 1952

Voorlopig Redactie-adres:
Copernicusstraat 57b
Amsterdam

Voorlopig Secretariaat
en Penningmeester:
Postbus 172, Leiden
Tel. K 1710—30163
Voor zakelijke advertenties:
Postbus 76, Apeldoorn

OP DE KORREL

- * Ons Ideaal
- * Legioen
- * Het Nederlander-zijn
- * De West
- * Monument
- * Nieuw-Guinea
- * Tempat-Piekerans

Blijf waakzaam . . .
het gaat om
NEDERLAND !

DIT NUMMER

van „Oud-Wapenbroeders” telt zestien pagina's, dat is dus de helft van het normale aantal. Dit is geen oplichterij, maar noodzaak.

Over tien dagen hebben we de verkiezingen en wij hebben in ons archief stapels brieven van legionnaires, die ons vragen op wie ze straks hun stem moeten uitbrengen. Er zijn tienduizenden onder ons, die dit jaar voor de eerste maal van hun leven moeten gaan stemmen en intussen zitten ze al tot de strot toe vol van aversie tegen de partij-politiek. En anderen hebben dermate brekende ervaringen opgedaan met „hun” partij, dat ze zonder partij-politiek afdak in de regen staan. Al deze gevoelens van teleurstelling en achterdocht tegen „die politiek” uiten zich in de brieven en culminereren in de moeilijke vraag: „Op wie moeten we stemmen? zeg 't ons!”

Daarom hebben wij indertijd een speciaal „politiek” nummer beloofd, want inderdaad zien wij de noodzaak ervan in, dat hier iets van gezegd wordt, anders verdwalen we met z'n allen in het partij-politieke doolhof en dat zou niet zo best zijn. Er zitten echter vele voetangels en klemmen op dit terrein. Daarbij komt, dat er aan de komende verkiezingen nieuwe partijen gaan meedoen. Wij zijn geen voorstanders van de splitsing, maar de initiatiefnemers zullen wel bepaalde redenen hebben om het op zichzelf te proberen. Het bewijst alleen maar, dat er dus heus wel iets mis is geweest met het regeringsbeleid van de afgelopen jaren en dat het hopeloos huilen is met het vertrouwen van de mensen in hun regering.

Hoe het ook zij, het H.B. heeft gemeend aan alle partij-besturen, met uitzondering van de C.P.N., een brief te moeten sturen, waarin zes concrete vragen staan met verzoek om even concrete beantwoording. Deze antwoorden zullen onze houding tegenover de partijen bepalen, al zullen we ook tevoren het verschil tussen theorie en praktijk van die partijen in de voorbije vier jaren terloops vermelden.

Van enkele partijen is nog geen antwoord binnengekomen en dit is de reden, waarom wij ertoe gedwongen zijn, dit nummer te „splitsen”. Deze week dus zestien pagina's „gewone Oud-Wapenbroeders” en de volgende week Zaterdag, dus vijf dagen vóór de verkiezingen, de volgende zestien pagina's „politiek advies”. Wij konden niet anders, we zouden er anders bepaalde partijen mee in een bepaald, misschien onverdiend, daglicht moeten stellen, nl. van onverschilligheid voor de wensen en vragen van de weerbare kern van ons volk.

Ons ideaal VOOR NEDERLAND

Wij hebben, om allerlei verdachtmakingen te weerleggen en om de rechte koers te blijven aangeven, eens getracht na te gaan wat de achtergrond is van onze kritiek op het materialisme van de politieke partijen enerzijds en op het fascisme en neo-fascisme anderzijds, en kwamen toen voorlopig tot het volgende:

Wat voorop gaat: Ons Ideaal.

DE betekenis van een ideaal is, dat het de mensen met een geheel nieuwe wil kan bezielen. Zo'n ideaal mag geen middel zijn, maar uitsluitend het doel. De belangen volgen uit de concentratie op dit doel. B.v.: omdat wij de materialistische wereldpolitiek willen bestrijden, willen wij de nationale souvereiniteit handhaven.

Het ideaal moet er op berekend zijn de grondwet en de basis van de maatschappij te zijn en moet daarom de natuurlijke verhoudingen niet vertekenen, zoals een eenzijdig economisch ideaal en voorts moet het universeel zijn, d.w.z. voor alle mensen in beginsel op gelijke wijze toegankelijk. (Dus geen fascistisch pseudo-nationalistisch ideaal, dat het onmogelijk maakt goodwill in het buitenland te kweken).

Dit betekent, dat zo'n ideaal alleen een ideaal kan zijn, dat deze wereld te boven gaat en dat is de grootheid van de God die wij vereren. Anderen zullen dit wellicht anders willen uit-

drukken, maar daar moeten wij vrij in zijn. Hoofdzaak is, dat er voor dit ideaal weer ruim baan kan worden gemaakt zodat ons volk nieuwe uitzichten krijgt en tot geestelijke verheffing komt.

Wat wij dus vragen is dat men in zijn nationale activiteit niet antichristelijk is. Tussen Jood en Christen is bij ons geen verschil. Voorts moeten wij dit ideaal niet in abstractie als „mensheid” nastreven, maar als Nederlanders, in onze omstandigheden.

Het voorop stellen van ons ideaal sluit het leidersbeginsel en de vrijbuitterij, waarbij ieder groepje uitsluitend gezag kan vragen op grond van een bijeen gezocht aantal stemmen uit. In de plaats daarvan wordt zoveel mogelijk objectief onderzocht in hoeverre elk voorstel dienstig is voor de bevordering van ons ideaal: Voor God, voor Nederland en voor Oranje.

Wij moeten er scherp op letten, in hoeverre de grote politieke partijen

dit ideaal steunen of tegenwerken.

Laten we dit eens bekijken:

De **conservatieve**, feodale, deels absolutistische, in naam christelijke politiek van voor de Franse Revolutie lette te weinig op het innerlijke, en te veel op het uiterlijke, met als gevolg een tekort aan waardering voor de persoonlijke verantwoordelijkheid van de mensen. Een feodale gezagsleer, het gebruik van politieke dwangmiddelen voor geestelijke zaken en het vasthouden aan oude toestanden waren hier dikwijls de kenmerken van.

Een onveranderlijk kenmerk van de **liberale politiek** is de eis tot neutraliteit van de staat. Binnen deze neutrale staat wordt dan het materialisme van de mens (de leer van de „homo economicus”) als politiek belangrijke factor naar voren geschoven. Onze grondwet, in 1848 door de liberale Thorbecke opgesteld, is hierop afgesteld, evenals in de meeste andere landen van het Westen.

De **democratisch-socialistische** richting heeft deze neutrale, tot materialisme leidende staatsorde der oude liberalen aanvaard, en streeft in die staat de belangen der werkenden na, en is, vooral door het verleden dat nog wel eens naar de oude socialisten terugwijst, sterker materialistisch.

Het **communisme** wil het materialistische doel van de samenleving volgens de doctrines van Marx en Lenin, beter nog: van Stalin, radicaler nastreven dan de liberale en socialistische doctrinaren.

De nauwe betrekkingen die de Communistische Partij Nederland met de Sovjet Unie onderhoudt, maakt deze partij voor het Legioen echter geheel en absoluut onaanvaardbaar.

De **fascistische groeperingen** danken hun naam aan hun overeenkomst met de fascistische staat (de „gezagsstaat”) van Mussolini. De oude Romeinse „fasces” vormen een symbool van het gezag in het antieke Rome. De fascisten willen dat ieder volk zijn eigen waarde verbreidt en als het kan het gehele menselijke geslacht bij zich inlijven. Bij het fascisme is het nationale besef eenvoudig de wil tot nationale grootheid zonder meer.

De **anti-revolutionaire partij** zou in theorie ons ideaal moeten aanhangen, maar de A.R.-leiders hebben een negatieve houding tegenover de staatsorde der liberalen uit de vorige eeuw aangenomen zonder zelf ook positieve lijnen te trekken. Daardoor werden zij tot een partij die christelijke belangen behartigde in de bestaande neutrale staatsorde en volgde een steeds grotere aanpassingspolitiek, ook tegenover het materialisme.

De **christelijk historische unie** wijkt slechts gradueel van de A.R.P. af en leidt aan dezelfde aanpassingseuvelen, is echter minder doctrinair dan de A.R.P., en daardoor ietwat zwevend, dikwijls in nog sterker materialistische richting.

De **katholiek democratische** richting streeft in naam de natuurwettelijke orde na, met als norm de algemene natuurwet. In de practijk is men echter tot een steeds verdergaande aanpassing aan het materialistisch-neutrale, onverschillige openbare leven van thans gekomen.

Er zijn twee opvattingen over de vrijheid: de vrijheid die bepaald wordt door de uiterlijke omstandigheden en de vrijheid die bepaald wordt door de innerlijke gezindheid.

Het vrijheidsideaal zonder meer is negatief; het betekent, dat men nergens geen last van wil hebben. Vrijheid is voor ons echter het middel om iets anders te doen; het moet geen middel zijn dat leidt tot lummelen en niets doen. Als men echter in vrijheid iets verricht, draagt men daarvoor de hoogste verantwoordelijkheid. Bij het spreken over de vrijheid is het daarom beter te zeggen, dat men naar maximale verantwoordelijkheid streeft. Deze verantwoordelijkheid is een positief begrip.

De verantwoordelijkheid van de mensen in de staat komt daarop neer of zij vrij zijn een universeel ideaal na te volgen of niet. Is het ideaal niet aanwezig, dan kan de politieke verantwoordelijkheid zich niet ontplooiën, en bepaalt men zijn houding slechts ten opzichte van opportune, dagelijkse belangen.

Als richting en doel van de staat afdwingbaar zijn, kan de staatsmacht geweld toepassen, zoals b.v. in oorlogstijd. Als de staat echter een geestelijk doel heeft, moet hij alle persoonlijke vrijheden erkennen. Anders zou de staat zijn doel voorbij-schieten; de vrees voor de knoet van de staat zou bij de mensen de aandacht afleiden van het ideaal dat men zoekt. Niet de verantwoordelijkheid van de mens, maar de grootheid van de staatsmacht zou worden bevorderd.

DE NATIE.

Het woord „natie” uit de moderne spreektaal stelt een gemeenschap van mensen voor die dezelfde roeping hebben en daarvoor samen voor de politieke onafhankelijkheid vechten. Het woord „volk” duidt op stem- en bloedverwantschap, zodat volk en natie niet altijd behoeven samen te vallen.

Het nationalisme ontstaat als de mensen bij de politieke verantwoordelijkheid, die de democratie hun

schenkt, hun gehele persoonlijkheid, dus ook de ideële zijde van hun persoonlijkheid betrekken. Het is daarom van belang de mensen niet slechts politieke verantwoordelijkheid te schenken, maar ook de juiste idealen voor te houden. Waar dit niet gebeurt, ontstaan fascistische idealen die het nationalisme tot een enorm probleem in de wereld maken en dit probleem is niet op te lossen door het nationalisme af te schaffen, maar door de fascistische tendenzen te vervangen door een nieuw nationalisme, dat vecht voor de universele waarden waartoe de volken geroepen zijn.

Voor deze universele idealen zullen eerst de volken elk voor zich moeten leren strijden. Hierdoor zullen de tegenstellingen worden overbrugd.

Het sociale streven.

De democratie brengt de leer van het gelijke burgerschap en van de gelijkwaardigheid van alle mensen voor de wet; het is begrijpelijk, dat men nu ook in de maatschappij deze gelijkheid wil doorvoeren. Het streven naar deze maatschappelijke gelijkheid onder invloed van de democratische propaganda is de voedingsbodem voor het socialisme. De gelijkheid tussen de mensen bestaat echter niet „van natuur”; hoe nauwkeuriger men de mensen onderzoekt, hoe meer men bemerkt, dat geen twee mensen aan elkaar gelijk zijn.

Bij mensen, die gezamenlijk hetzelfde nationale doel nastreven worden echter de natuurlijke ongelijkheden overschaduwd door hun gelijke ideële gezindheid; daarom moet het invoeren van het socialisme als leer van gelijkheid en kameraadschap bij de mensen voortkomen uit een idealistische gezindheid. Zulk een nationale idealistische gezindheid zal het rechtsgevoel zo wijzigen, dat een tendens ontstaat om het loon naar prestatie te veranderen in een loon dat meer en meer begint te lijken op een loon-naar-behoefte. Als men socialistische maatregelen wil nemen zonder eerst een krachtige nationale solidariteit te bewerken en deze maatregelen uit het nationale idealisme te doen voortvloeien, werkt men klassestrijd, deels verontwaardiging en deels gemakzucht in de hand, waardoor chaos en lusteloosheid ontstaan.

Wie echter een pleitbezorger is voor de nationale solidariteit en hier geen consequenties aan wil verbinden, die leiden tot verbetering der sociale verhoudingen, wekt de indruk zijn idealen niet ernstig te nemen en ze slechts te willen gebruiken als een masker voor de behoudzucht der welgestelden.

LEGIOEN . . .

Practisch bij elke postbestelling tekenen brieffragmenten naar ons Legioen ten voeten uit: de noodzaak, het bestaansrecht, de mogelijkheden. Wij hebben uit een zo'n postbestelling drie brieven gelicht.

En zij zeggen dit: het geestelijk klimaat in ons land is beroerd.

„Zojuist heb ik m'n bijdrage voor „Actie Twaalf" naar ons Legioen gestuurd. Maar och, wat is me dat tegengevallen. Ik dacht zo bij mezelf, nou, dat zo gefikst hè, iedereen zal wel knokken om z'n handtekening er op te mogen plaatsen voor de rechten van onze jongens in die Indonesische gevangenissen. Maar vergeet dat maar rustig, hoor, ik stootte bijna overal m'n giechel. Wat leer je toch, juist met zoiets, de mentaliteit van je volk kennen. De één vindt 't zonde van z'n poen (een kwartje voor een stel landgenoten, die in de grootste moeilijkheden verkeren); de andere zegt dat die twaalf lui hem niks zeggen (en toch is hijzelf Nederlander, tenminste dat beweert hij); een volgende beweert dat er geen moer van terecht komt en dat de centen dan zeker in de zak van de initiatiefnemer terecht komen; weer een ander zou niet graag z'n naam op zo'n verzoekschrift onder ogen hebben van de minister-president vanwege de betrekking en de pesterij, enz. enz.

Dit is nu de geest die in Holland heerst, jullie schrijven er al zo vaak over in ons blad maar met zo'n geval voel je 't weer duidelijk in elke bloeddroppele die je in je lichaam hebt. Egoïsme, gebrek aan eenheid, aan nationaal bewustzijn, aan fierheid, aan geweten, aan belangstelling voor de naaste, onverschilligheid, lafheid, ga maar door.”
J. L. Küh, Den Haag

In dit geestelijke klimaat willen wij de beste waarden en krachten, die in ons volk nog steeds aanwezig zijn, tevoorschijn halen en voeden met ons enthousiasme en leiden naar een bewust ideaal. Het is niet omdat wij de betere Nederlanders zijn, maar omdat wij een groep zijn die het voorrecht heeft gehad, jarenlang weg te zijn geweest uit dit duffe binnenkamertje en geleefd te hebben in de helle zon en een ruimte waarin geen beperkende grenzen aanwezig waren om het beste wat zij in ons hebben in te dammen. Wij kennen de enorme, baanbrekende kracht die daar van uitgaat, de macht van de eendracht, de inspirerende trots van een Nederlands zelfrespect en nationaal bewustzijn.

„Semplak, de post van 150 man die op elkaar aan konden, het bivak waar een gesprek in wrakke rotan-

stoelen onder maan- en sterrenschijnsel tot 2 à 3 uur 's nachts kon duren en waarin zij zo dicht tot elkaar kwamen dat zij zich, ongeacht wat zij van geloof of politieke overtuiging waren of uit welk milieu zij kwamen, nog nader tot elkaar voelden dan broers.

Semplak, de naam die voor elke man van het 6e ArVA-squadron als muziek moet klinken; waarnaar ongetwijfeld nu nog menige gedachte afdwaalt, ja, waarnaar het verlangen zelfs nog kan uitgaan, niet om de naam of het bivak, maar om de herinnering aan de geest die daar heerste, de geest van saamhorigheid en wilskracht, de geest van doorzettingsvermogen en hoge verantwoordelijkheid die elke man er droeg en uitvoerde naar beste krachten, de herinnering aan een doelbewust en daardoor zo zinvol leven.

Soms bevangt ons in deze maatschappij de twijfel, of dit allemaal werkelijkheid is geweest of alleen maar een mooie droom. Er is thans zo weinig van te bespeuren, terwijl al deze mooie en goede dingen toch ook in dit volk moeten leven, waaruit deze 150 man willekeurig werden genomen. Laten wij met elkaar weer bewust geloven in deze waarden en ze weer betrachten, elk voor ons, wij met elkaar.”
Stef W., IJmuiden

En vooral de geest van eendracht moet dit Legioen voeden en stuwten. Er is al zoveel wanbegrip en verdeeldheid, dat we er aan kapot dreigen te gaan. Iedereen staat klaar om iedereen het leven zuur te maken door verdachtmakerijen, roddelgedoe, afkrakerij, alleen maar omdat die andere tot een andere overtuiging of geloof of klasse behoort. Laat ons toch alsjeblijft het voorbeeld geven tegenover ons volk, hoe het anders kan, hoe wij gewoon zijn alle kleine verschillen uit te wissen om der wille van onze gemeenschap, hoe wij andermans politieke of geloofsovertuiging weten te respecteren en hoe wij alleen maar willen zoeken naar de punten van overeenkomst, waarop wij kunnen samenwerken en elkaar helpen.

„Een tijdje geleden heb ik jullie gevraagd om mij af te voeren als lid van het Legioen. Nu is daarvan wel de voornaamste oorzaak, dat ik uit een vrij rood getint milieu kom, waarin ik toch meestal al het zwarte schaap ben, omdat ik nogal sceptisch sta tegenover hún opvattingen van het socialisme. Onbewust word je echter tóch geïnfecteerd, als je er dag-in, dag-uit mee te maken krijgt en toen ze mij ook ons blad zagen lezen, was de boot helemaal aan. Ze hebben me uitgemaakt voor fascist en zo. Ik heb me dat toen aangetrokken, vandaar dat ik als lid bedankte. Ik heb er echter zo vervloekte veel spijt van gekregen, dat ik jullie nu vragen wilde of jullie me weer terug willen hebben in je rijen. Jullie vriendschap onderling en goede vertrouwen betekenen meer voor me dan al dit kleine, onprincipiële, materialistische gedoe om me heen.”
J., Gelderland

Ziet ge, zo staat ons Legioen ten voeten uit getekend; en gedragen door zulke gevoelens en gedachten, herinneringen en vastbeslotenheid, eendracht en onderling vertrouwen, zal het Legioen zijn rol spelen in Nederland.

Kijk nog eens goëd naar deze herinnering . . .

Zo kunnen wij met elkaar Holland nu ook maken: het bēste bivak ter wereld!

ONZE TAAK

VRIENDEN, ik wil het eens onder elkaar hebben over de hoge verantwoordelijkheid die wij hebben tegenover het vaderland. Word nu alsjeblieft niet kriegel en denk nou niet, dat ik zo maar in de ruimte weg ga theoretiseren over een vaag ideaal, maar wij voeren NEDERLAND in ons devies en dan moeten we er ook de konsekwenties van durven dragen. Daartoe dient in de eerste plaats dat wij onszelf afvragen, hoè wij Nederland, ons vaderland, in het dagelijkse leven het best kunnen dienen.

Ik voor mij zie, na de dienstbaarheid aan God, de taak die wij tegenover ons vaderland hebben, als het belangrijkste. Nu moeten we dit natuurlijk nuchter bekijken; de staat is geen afgod die stomweg aanbeden moet worden. Maar wel beschouw ik de staat als de meest heilzame samenwerking van mensen, die krachtens de historie, de tradities, de taal en zo meer bij elkaar behoren. Zo'n staat is nodig als bescherming voor de rechten en vrijheden van het individu zowel als voor die van de gemeenschap. De staat is er dus voor de mensen, maar de mensen hebben daartegenover verplichtingen jegens de staat, want alleen als de mensen die verplichtingen willen verstaan en er ook daadwerkelijk hun best voor doen, kan de staat behoorlijk functioneren. We draaien dus in een cirkel en het is zaak, dat wij onze plaats en taak in die cirkel duidelijk voor ogen stellen.

Het is van het hoogste belang dat alle leden van de gemeenschap diep doordrongen zijn van het feit, dat het voortbestaan en de bloei van hun staat voor het grootste deel afhankelijk zijn van hunzelf. Niemand mag de staat beschouwen als een boer die zijn koeien — de staatsburgers in deze vergelijking — alleen maar gebruikt om ze tot de laatste druppel uit te melken.

Het is natuurlijk niet leuk dat dit momenteel door de hoge belastingen wel enigszins het geval is, maar daar zijn we zelf mede-schuldig aan, want wij hebben meegeholpen een regering in het zadel te helpen, die dit nodig oordeelt.

Zo lang er geen opbouwende ideeën naar voren komen en het volk zich maar doof en stom houdt omdat het zich blind staart op de schijnwelvaart van het heden, vegeteren we op een onnozele droom . . . tot deze droom eindigt in de pikdonkerste nacht van armoede en ellende.

Nu is deze opmerking negatief en een bijzaak. Laten we terugkeren naar de hoofdzaak.

Hoe kunnen we ons nu diep doordringen van onze normaalste verkan alleen als we ons afvragen in hoeverre ons leven van alle dag dienstbaar is aan deze gemeenschap. Enkele vragen die bijv. zo bij me opkomen zijn:

Verprutsen we onze tijd?

Verprutsen we materiaal?

Verknoeien en ondermijnen we een goedlopende gang van zaken in onze samenleving?

Stellen we onze talenten of vermogens niet geheel of niet op de beste manier ten dienste van de gemeenschap?

Als we de drie eerste vragen met „neen” en de laatste met „wis en waarachtig wèl” kunnen beantwoorden (natuurlijk zonder onszelf te bezwendelen), dan kunnen we een begin maken met tevreden over onszelf te zijn. Moeten we andere antwoorden geven, dan verdient het nadere overweging of we onszelf dan maar niet 's deksels gauw zouden veranderen.

Overweging? . . . neen, nièt overweging, maar noodzaak. Als wij het goed met Nederland voorhebben en als legionnaires de vaste wil hebben om eindelijk die halsbrekende holpartij bergafwaarts van ons land te stoppen, dan zullen we deze vragen in ons hoofd moeten hameren en dagelijks onze daden moeten controleren aan de antwoorden die we er op geven kunnen.

Verprutsen we onze tijd? Zijn wij ook van die lui die hun avonden besteden met de straathoeken, de bioscopen, café's en dancings te bevolken? Hoe is het met onze werkkijver gesteld? Accepteren we ook zonder blikken of blozen op het einde van de week of de maand ons loon of salaris, terwijl we vele werkuren verprutst hebben?

Of besteden we onze tijd nuttig en verdienen we onze plaats in de maatschappij ten volle? Dan werken we overdag hard en met toewijding en zullen we de avonden besteden door ons zowel lichamelijk als geestelijk te trainen.

Verprutsen we materiaal? Alsjeblieft, laten we toch eindelijk eens inzien dat Nederland heus wel een nijvere, krachtige bevolking heeft, maar dat dit alléén geen nuttig effect sorteert. Dit moet gepaard gaan aan zuinigheid op alle materialen waarmee we werken en wat voor de productie dienstig is. Of het nu over-

heidseigendom is of materiaal van je baas, dat doet niets ter zake; alles wat gemold of weggegooid wordt moet opnieuw gefabriceerd worden of aangekocht in het buitenland ten koste van kostbare deviezen, die we heus wel voor iets anders nodig hebben.

Verknoeien en ondermijnen wij een goed lopende gang van zaken? Het is jammer dat we nooit ten volle kunnen inzien wat het gevolg is van onze woorden en daden. Anders zouden heel wat woorden schielijk worden teruggenomen en zouden we allemaal ons eerst ernstig bezinnen alvorens iets te zeggen of te doen. Hoe vaak immers maken we niet mee dat achteraf spijtig opgemerkt wordt „Had ik dat maar niet gezegd of had ik dit maar niet gedaan” en „Had ik maar een beetje meer mijn best gedaan”. En het merendeel van het grote kwaad dat we (onbewust) stichten, zullen we wel nooit gewaar worden; maar het is zo gemakkelijk en snel gebeurd dat we iets kapot maken bij anderen en de wereld wordt heus niet beter van bitterheid of teleurstelling of gekrenkte gevoelens. Heus, mensen, laten we toch het grote nut van de bezinning begrijpen en er een schepje boven op gooien dat we goed zijn voor anderen en met elkaar in goede verstandhouding onze taak verrichten.

Stellen we onszelf, onze talenten, onze vermogens naar beste weten en kunnen ten dienste van de gemeenschap? Ik hoop dat ieder van ons ten allen tijd kan verklaren: „Ik heb mijn best gedaan.”

Allemaal, zoals we hier staan en lopen en liggen en zitten in Nederland hebben we een taak te vervullen voor ons vaderland. De één een wat belangrijker dan de andere, maar allemaal dienen we die taak naar beste kunnen uit te voeren. Alleen zo kan de grote machinerie van de gemeenschap goed functioneren en daar hebben we allemaal profijt van. Alsjeblieft geen weerstanden en remmen, maar actieve, stuwende kracht.

En zo, vrienden-legionnaires, als we deze vier vragen als richtlijn aanhouden in zeer algemene zin, dan zullen we, strevende naar de juiste beantwoording in onze daden, iedere avond kunnen terugzien op een welbestede dag, iedere Zaterdag op een welbestede week en iedere Oudejaarsavond op een welbestede jaar, ons vaderland en onszelf ten gunste.

Giel Sertons,
oud-marinier OVW

Wij zullen 't zelf moeten doen . . .

Legionnair D. J. de Winter uit Amsterdam zag op 26 Mei op de voorpagina van het „Vrije Volk” een bericht met in vette letters als titel dat een Korea-vrijwilliger de hoofddader was van een roofoverval te Amsterdam. Hij klom in de pen en schreef de hoofdredactie:

„Met dergelijke druk wordt hierdoor niet alleen de persoon naar beneden gehaald die dit gedaan heeft, maar tevens ons gehele detachement, welke jongens Nederland's naam hoog houden en hun leven willen geven voor ons allen en voor de vrijheid van de wereld. Als Indië-veteraan kom ik hier met kracht tegen op, daar dergelijke dingen over het algemeen genomen maar zelden voorkomen en niet zo gedrukt moeten worden op een voorpagina van een krant. Daarom verzoek ik U beleefd maatregelen te willen treffen, dat dergelijke dingen niet meer voorkomen, gaarne zou ik hieromtrent antwoord van U willen ontvingen.”

Hij kreeg het volgende antwoord terug: „Naar aanleiding van Uw schrijven van 26 dezer delen wij U

mede, dat inderdaad ook naar onze mening de vermelding van het feit, dat de dader van een moordoverval een Korea-vrijwilliger was, niet in de kop van het bericht had behoren te staan. Daardoor werd op dit feit een te zwaar accent gelegd. Wij hebben de desbetreffende redacteur van deze opvatting en van Uw brief in kennis gesteld. w.g. K. Voskuil, Hoofdredacteur.”

Waarmee we maar zeggen willen: bedankt voor het initiatief, Winter. En voor alle leden van het Legioen het dringende verzoek, ogenblikkelijk en zelf te reageren op alle artikelen in kranten, die huns inziens in strijd zijn met onze opvattingen, met de naam van onze militairen en in het algemeen mét alles, wat het aanzien van Nederland zowel in binnen- als buitenland schade kan doen. Laat men gerust maar merken, dat wij niet meer van plan zijn zo erg veel te slikken. Wanneer op een verantwoord verzoek of opmerking of eis niet wordt ingegaan, bericht dit dan ons hoofdbestuur.

NEDERLAND en Europa

ALS Europees federalist, die zich op en top Nederlander weet, zou ik gaarne een bijdrage leveren die van nut kan zijn om tot een beter begrip te komen.

In Uw orgaan wordt gesuggereerd dat de Europese Beweging bestaat uit de heren Jhr Mr van der Goes van Naters, Dr Bruins Slot en enkele tientallen anderen, en voorts een verband tussen hun idealen en de aspiraties die de Nazi's hadden (en waarschijnlijk nog hebben).

Wanneer U weet, dat in Europa duizenden mensen van naam, waaronder ook H. M. onze Koningin, en tienduizenden naamlozen dag en nacht sjuwen en bidden voor deze idealen, dan weiger ik commentaar. Wanneer U dit niet weet, vraag ik me af waarom U dit heeft neergeschreven!

Dat de Europese Beweging een eenheidsstaat nastreeft, onder leiding van één der thans bestaande staten, is een pertinente onwaarheid. Het ideaal van de Europese Beweging is een Europese Statenbond, waarin ieder volk zichzelf bestuurt, terwijl het door die volkeren zelf gekozen Europees Gezagsorgaan slechts soevereine bevoegdheden krijgt op die terreinen, waarop het welzijn van al deze volkeren dit vereist.

Om dit laatste te waarborgen, zullen het Benelux-blok, Frankrijk, Italië, het Scandinavisch blok en Duitsland (om ons tot deze landen

te beperken) elk evenveel zeggenschap moeten hebben in een Europese Ministerraad, elk evenveel afgevaardigden in een Europees parlement, terwijl men voor belangrijke beslissingen niet zal mogen volstaan met het gewone meerderheidsstelsel van de helft plus één.

Het zal duidelijk zijn, dat wij dit ideaal liever niet geforceerd zien zolang het slechts leeft in de harten van Europa's intellectuelen. Wij geloven dat het moet en kan groeien naar onderen toe.

Het zal ook duidelijk zijn, dat de totstandkoming van het Europese leger nu, velen van ons met zorg vervult, omdat het door ons gekozen Europees Bestuursapparaat, in welks dienst het Europese leger behoort te staan, er niet is. De reacties van de communisten in Oost- en West-Europa op de thans te nemen beslissingen bewijzen echter duidelijk genoeg, hoe belangrijk zij het achten, het Europese integratie-proces te torpederen.

U kunt zó niet redeneren, of U komt tenslotte toch tot de erkenning, dat het vóór-oorlogse streven van de kleine staten in West-Europa om tot blokvorming over te gaan, ten-einde in internationale aangelegenheden gehoord te worden, nog zo gek niet was.

Sinds vóór de oorlog is het wereldbeeld nogal veranderd. In de wereldpolitiek hebben nu en in de

toekomst nog slechts die volkeren-eenheden iets in te brengen, die 100 miljoen en meer zielen omvatten, zoals de Verenigde Staten, de Sovjet Unie, China, India, de Arabische Liga etc.

Het zal de lezer opvallen, dat onder de machtigen dezer aarde het Westerse element kwantitatief zeer gering is geworden. Naarmate de andere grootmachten er kwalitatief op vooruitgaan, zal dit duidelijker gaan spreken. Want dat men deze kwalitatieve vooruitgang zal kunnen verhinderen met immorele middelen, zoals propaganda voor abortus etc. gelooft wel niemand. Zó dom zijn de Oosterse volkeren niet.

Ik zou de lezer willen aanraden er b.v. eens kennis van te nemen, hoe de Sovjets bezig zijn in Oost-Europa, tot in Polen en Oost-Duitsland toe, vele honderdduizenden Chinezen en Mongolen te „importeren”. Hier heeft een goedgeorganiseerde volksverhuizing plaats, waarbij vergeleken de overstroming van Europa door de Hunnen vijftien eeuwen geleden slechts kinderspel was.

In het licht van het voorgaande zal het misschien duidelijk worden, waarom niet alleen Europa's intelligentsia, maar ook de Amerikanen alles op alles zetten, om het bijna tweehonderd miljoen zielen tellende West-Europa naar buiten als eenheid

te doen optreden, waardoor het zich, als tweede Westerse grootmacht, in de internationale politiek met gezag kan doen horen.

Is er trouwens een andere mogelijkheid voor ons, om onder de door-Amerika-niet-gewilde Amerikaanse voorgedij vandaan te komen, zonder dat onze landen stuk voor stuk in één nacht tijds achter het ijzeren gordijn verdwijnen, zoals in 1948 met

onze broeders in Tsjecho-Slowakije is gebeurd?

Een geheel nummer van „Oud Wapenbroeders” zou over dit alles vol te schrijven zijn. Het is goed zijn belangstelling te tonen voor de vele kleine dingen, die in het leven van vandaag onze actieve attentie vragen. Maat laten we oppassen, dat we ons niet zó verstrikken in de kleine dingen, dat de hier geschetste ont-

zaglijke toekomstproblemen opgelost moeten worden zonder ons.

Zij, die zich op hoge posten voor de oplossing van deze problemen zien gesteld, dragen een bovenmenselijke verantwoordelijkheid. Zij zullen er onder bezwijken, wanneer zij zich niet actief gestuwd weten door hen, om wie het tenslotte gaat: U en ik.

A. Meijer, Noordwijkerhout

WAAR het óns om gaat is de vraag: Wil men de (thans nog steeds volkenrechtelijk erkende) nationale, Nederlandse souvereiniteit en de Nederlandse politieke zeggenschap over de Nederlandse strijdmachten handhaven? Dit willen de federalisten niét en wij wel.

De nazi's wilden een verenigd Europa op grond van de Germaanse nationaal-socialistische ideologie. De federalisten willen een Verenigd Europa op grond van de democratische ideologie. In beide gevallen miskent men de nationale roeping van het Nederlandse volk. En verder, afgezien van het feit dat H.M. juist in Amerika heeft verklaard dat met de Europese integratie vooral niet overijld te werk moet worden gegaan, is het in de democratie (die de nieuwe federale Europese republiek toch zal heten te vertegenwoordigen?) geen gebruik om de persoonlijke mening van een regerend vorst in de openbare discussie te betrekken. Hands off!

Men moet goed lezen: majoor Dames schreef van de Europese superstaat: „of het nu een eenheidsstaat of een federatie is”. Het staat nog niet vast hoe het wordt. Duitsland, Amerika en Indonesië begonnen als een federale bondsstaat en later probeerde men met wisselend succes meer centralisatie tot een eenheidsstaat door te voeren. Wij vrezen, dat het hier ook wel zo zal gaan.

Vele federalisten proberen de Europese republiek (wat is het anders?) te verdedigen door allerlei termen door elkaar te haspelen. Zo ook met de woorden Statenbond (confederatie) en Bondsstaat (federatie). Een Statenbond (d.w.z. een bond van staten) vormen de Nato-landen, met onderlinge volkenrechtelijke bindingen, die later, al naar de ontwikkeling, weer gelaakt kunnen worden zoals het mogelijk is met ieder bondgenootschap. Het Atl. Pact is n.l. geen STAAT. Maar de Europese federatie (bondsstaat) zijn de bindingen tussen de „deelstaten” (die dan eigenlijk tot min of meer autonome provinciën zijn geworden) staatsrechtelijk van aard.

Juist de overdracht van onze souvereiniteit, om te beginnen over onze nationale strijdkrachten, maakt ons weerloos, en maakt het Europese „gezagsorgaan” tot drager van de hoogste macht over ons land. Vandaar dat Denemarken, Noorwegen en Engeland, die wel in de Nato zijn, niet aan dit Europese leger willen deelnemen.

Het gevaar van het „Klein Europa” dat de federalisten thans voorstaan, is dat van de ongelijke machtsverhoudingen. Achter de schermen wordt een gigantische strijd om de hegemonie gevoerd tussen Frankrijk en Duitsland (uit vrees voor Duitse overheersing houdt Frankrijk b.v. een heel aantal divisies buiten het Europese leger, die dus gewone nationale Franse divisies blijven). Maar wij, die in naam gelijkwaardige partner worden genoemd, raken in de verdrukking. Daarom willen wij eerst spreken over een hecht samengaan tussen Nederland, België, Denemarken en Noorwegen. Zou zulk een hechte Noordzeebond zich hebben gevormd (dit is een bond, waarin wij niet alleen in naam, MAAR OOK IN FEITE gelijkwaardig kunnen zijn), dan zou men met deze bond van 30 miljoen mensen eens kunnen gaan praten over een nauwere samenwerking met Frankrijk en Duitsland dan

de Nato thans mogelijk maakt. Dan vormen wij naast Frankrijk en Duitsland werkelijk een derde MACHT in Europa. Maar nu zijn wij eenvoudig de prooi van de groten, alle mooie woorden en verdragen ten spijt.

De communisten zijn bang voor de Eur. integratie, omdat zij voorzien, dat het nieuwe Europa een Duits Nieuw Europa zal worden. Wij moeten echter beide kwade dingen ontlopen: zowel een Duits Europa als een communistisch Europa. Daarom zijn wij vóór het Atlantisch Pact.

Voorts moet men nooit proberen iets naar anderen te laten groeien; een idee moet in het volk leven en de Eur. federatie leeft niét bij het volk, maar bij de intellectuelen en de besturen der grote partijen in ons land.

De opmerking over kleine volken gaat niet op.

Een klein volk, dat haar op zijn tanden heeft, kan wel degelijk iets betekenen in deze wereld. Zie b.v. Israël, dat het zowat tegen de hele wereld opnam, zie naar Spanje Joego-Slavië, Zwitserland, Zuid-Afrika.

In Denemarken heeft men herhaaldelijk betoogd dat Europa alleen sterk kan zijn als de naties afzonderlijk sterk zijn en goed weten waarvoor zij vechten moeten. Maar bij ons klaagt men over het moreel van de Nederlandse soldaat. Waarom? Omdat hij niet meer weet waarvoor hij moet vechten. Is het voor Europa, voor Amerika, voor de mensheid, voor de democratie, voor de kinderbijslag, waarvoor eigenlijk? Zeg hem dat hij voor NEDERLAND, en voor de beste deugden van ons volk, vechten moet, dan weet hij waar hij aan toe is. Een Europese grootmacht kan alleen ontstaan uit een bondgenootschap van naties die afzonderlijk sterk zijn.

Ook denke men niet, dat de „Verenigde Staten van Europa” een tegenwicht tegenover de „Verenigde Staten van Amerika” kunnen vormen, want het „Verenigd Europa” is juist in hoge mate een geesteskind van het naïeve denken van de Amerikanen, die veronderstellen dat de éénWORDING van Europa met het samenBLIJVEN van de 13 Britse koloniën in N.-Amerika onder generaal Washington is te vergelijken.

De zaak van onze nationale onafhankelijkheid is potdorie geen klein ding; wij passen voor meewarig praten over Nederland alsof het feitelijk maar flauwe kul is! Het is best mogelijk, dat de plannen voor wereldoverheersing, die misschien Stalin zowel als Truman in hun achterhoofd hebben, veel groter schijnen dan het belang van ons Nederlanders, maar daar hebben wij niets mee te maken. Wij hebben onze roeping als Nederlanders, voor God, Nederland en Oranje, en we hebben er maar voor te zorgen dat dat in orde komt. Dat is onze taak, en dat is voor ons verdraaid belangrijk, en dan behoeven we heus niet te praten over de „ontzaglijke problemen” van Amerika en weet ik wie. Laten we eerst op de eigen zaken letten; en als die in orde zijn, ja, dan kunnen we eens verder kijken. Als iemand zln eigen gezin niet kan regeren moet hij niet aan politiek doen, en als iemand geen orde op de zaken in zijn eigen land kan stellen, moet hij niet proberen mee te doen met de wereldpolitiek.

A. J. V.

TEMPAT-PIEKERANS

van Mastufa

XIV. DE GROTE DIEVERIJ

Verleden week heeft Mastufa een wonderlijk gevoel gehad, een tjampoeran van vreugde en verdriet die hij getracht heeft te verwerken op de rand van zijn piekeran-temptat.

Deze gemoedstoestand is veroorzaakt door een kranten-verslagje over een rechtszitting, waar een Ambonees terecht stond omdat hij wat horloges in een winkel achterover had gedrukt. Omdat die winkelier niet Menten heette mag dat niet en daarom kwam die Ambonees dan ook in de gestrengte maar (o vreugde van het menselijk begrip!) welwillende ogen van de toean besar te kijken. En die rechter veroordeelde de man tot, naar Mastufa zich meent te herinneren, enkele weken hechtenis met aftrek van voorarrest en die paar weken waren precies even vele als het voorarrest had geteld, zodat die Ambonees, met een vaderlijk vermaan, als een vrij man het zonlicht tegemoet kon stappen.

Ziet ge, dat maakt Mastufa nou gelukkig. Dat er in deze boze maatschappij van zoveel vooroordeel, kwaje wil, gesar en gesol met menselijke rechten, nog altijd mensen zijn, die hun hart nog niet getoetoept hebben voor de zorgen en pijnen en noden van de medemens. En wanneer zulks vooral blijkt ten aanzien van Oom-Ambon, die wapenbroeder-par-excellence van Mastufa en alle vechtpetgeuzen, dan zegt hij van deze plaats af een hartgrondig: „Dank U, edelachtbare” tot de rechter, wiens naam Mastufa tot zijn spijt niet weet en dus niet kan noemen.

Maar door die vreugde en dankbaarheid heen sluipt dan weer dat verderfelijke piekerannetje van: „Hoe komt dat nou zo? Is die Ambonees dan werkelijk een doodgewone dief, een maling, een garong, een peloppor?” — en dan gaat hij er bij zitten om 't uit te pluizen en hij dwaalt steeds verder langs het moeras van herinneringen en de nacht valt en Mastufa raakt de weg en de kluts kwijt en verstrikt zichzelf in een hopeloze blubberbende.

Is die Ambonees een dief van het huis-, tuin- en keukensoort? De winkelier ontdekte de diefstal toen hij uit het vestzakje van zijn klant een prijslabeltje zag bungelen dat aan de andere kant vastgeknoopt zat aan een zijner horloges. Hij belde de politie en die haalde drie horloges

op de man vandaan. Zou een ervaren dief zo'n aan-
doenlijk amateurisme gepleegd hebben? . . . tjoba, denk
zelf na

Mastufa wil dit zeggen: het moet ook erg hard zijn, wanneer je van zelfstandige kostwinner plotseling, buiten je eigen wil doch gedwongen door de progressieve ideeën omtrent menselijke rechten en de opvattingen omtrent rechtvaardigheid, vervalt tot de verachtelijke status van een handje-ophouwer. En wanneer je dan ook nog, zó uit het dynamische leven van soldaat die in het na-oorlogse Indië misbruikt wordt om het politieke schaakspel achter de kogelvrije conferentietafels te camoufleren, — overgetild wordt in het vacuum van het zinloze bestaan van de ongewenste ontheemde, — dan gebèuren er rare dingen met je.

Diefstal is niet goed te praten en vooral is dit fataal voor een Ambonees, die toch al behoort tot een groep die doorlopend onder een onwelwillend regeringsvergrootglas leeft en handelt. Een Piet de Bruyn mag meer dan een ton pikken en geen mens zal 't in z'n hoofd halen om het hele Nederlandse volk voor excellente dieven uit te maken; een Menten kan voor een nóg formidabeler bedrag lichter worden gemaakt en niemand ach, soedah, je weet wat Mastufa zeggen wil. Maar voor de Ambonezen ligt 't anders, dank zij onze objectiviteit en zin voor verhoudingen en dan heet 't al zo gauw van „Wat doen we met zulke diefjes, die onze gastvrijheid en belastingcenten niet eens waardig kunnen zijn?” . . .

Maar zie je, Holland is toch zo'n modern en progressief land en zo vèrgevorderd met de moderne wetenschappen, ja toch? En er zijn kopstukken en instellingen van paedagogie en psychologie en noem maar op, die van alle mensen, te beginnen in hun kindschap, beste massa-producten moeten maken met niets dan goeds in d'r lui hersens en hart. En is er dan niemand onder hun, die de wortel van zoveel kwaad ook ten aanzien van de Ambonees wil uitpluizen en daaromtrent adviezen geven aan ons volk?

Er zijn zo van die punten, die 't best de moeite waard zijn. Mastufa wil er enkele noemen, zo uit z'n blote hoofd:

Hoe maak je dus van een eerlijke Ambonees een zielige dief?

Hoe maak je zelfs van een gezagsgetrouwe Ambonees, wanneer hij op z'n doje eentje een verschrikkelijke strijd uitvecht in de oetan en goenoegs van Ceram, een hater van Nederland?

Hoe maak je van tientallen millioenen weerloze Indoneesiërs slachtoffers van het communistische gevaar?

Hoe verander je het idealisme, de goede wil, de offerbereidheid, de goede geest en het keiharde moreel van tienduizenden Hollandse jongens in teleurstelling, verbittering en onverschilligheid?

Hoe mol je een fier Koninkrijk tot een vazalstaatje van kruiperige deemoed en infantiele gehoorzaamheid?

Hoe maak je van Mastufa een piekeraar met koppijn en hartzeer?

Ach, Mastufa heeft eigenlijk maar één wens: dat hij er 'bij mag zijn, wanneer werkelijk de grote dieverij voor de Hoge Rechter staat: de dieverij van eerlijkheid, van trouw, van het goede geloof, het beste moreel en geest, van zo ontzaggelijk veel meer. Het verraderlijke labeltje hangt thans reeds overal open en bloot op alle bruggen en tegen alle muren van Nederland, schoon uitzierende aanplakbiljetten met fikse taal en paradijslijke beloften. En in deze grote winkel van Nederland staat de eigenaar daar naar op te zien, waar hij gaat, waar hij komt . . . Zal hij straks de agent van zijn geweten te hulp roepen?

DE MENSEN

wat heb je d'r an, maar jij bent een lekker beessie . . .", zeiden we te-velde tegen onze honden en apen en alle andere dieren, die de grote trek langs de opmarswegen meemaakten, uit dezelfde mess-tin meevraten en gedrukt tegen ons lichaam sliepen, overal waar wij de kans kregen de vermoeidheid weg te slapen.

Kijk hiernaast naar het hondje in de jacket-zak van deze „Koreaan". Het dier heette „Heutz" en was de mascotte van de zoveelste compie. Wie weet waar hij en zijn baas nu zijn, laten we voor allebei het beste hopen. Misschien heeft die baas het „lekkere beessie" mee kunnen nemen naar Holland als een levende herinnering aan wat hij ginds beleefde. Maar ook al zou dat niet zo kunnen zijn, dan bestaat er voor die baas toch nog een andere mogelijkheid, om tastbare herinneringen te behouden, zó uit het leven te-velde zelf, compleet met de maats en de rotzooi en de blubber. En die mogelijkheid is er voor allen, die Korea's heuvelruggen beploeterden en bestormden.

Die herinneringen kan de „Koreaan" Bill Carmiggelt hen geven; Bill is namelijk teruggekomen met een schat van fotomateriaal uit alle uithoeken van Korea, vanaf de reis daarheen, de aankomst en de opmars naar de voorste lijn tot aan het verhaal van die voorste lijn. Bill kwam ons opzoeken op de redactie en liet ons die formidabele voorraad zien en toen zei hij: „Zeg tegen de jongens, dat als ze foto's willen hebben, ze me dan een seintje geven."

Wij doen dat graag, omdat wij vooral ook de grote waarde kennen, die ouwe jongens hechten aan beelden uit hun eigen verleden. Niet iedereen is in de gelegenheid geweest, zelf foto's te maken en tóch zullen ze misschien die foto's willen bezitten om hun verhalen, die zo ongelooflijk klinken in het knusse burger huiskamertje, aannemelijker te maken.

En het adres van Bill is:

BILL CARMIGGELT, Deventerstraat 358, Apeldoorn.

J. J. M. ANDRIESE, je weet wel, uit Amsterdam, Bernissestraat 35-II, die in ons vorig nummer een aanbieding deed van een smak postzegels, heeft een last gehad van een dagenlange verstopping van de brievenbus. Bij de brieven waren er vier bij uit sanatoria en één van een bedlegerige legionnaire. Hij heeft zijn zegels toen verdeeld onder die vijf, „want dat leek me de aangewezen weg en ik denk vast, dat de andere jongens er ook zo over denken." Nu is het hem onmogelijk om alle anderen, die hij nu moet teleurstellen, persoonlijk terug te schrijven. Mag hij het daarom langs deze weg doen en hartelijk dankzeggen voor de mieterse brieven?

Legionnaire **A. M. DE ROOY**, Mil. Hospitaal, zaal 113, Muzenstraat te Den Haag, zou het ook erg op prijs stellen, als er een makker is die voor hem de ITP-postzegelstentoonstelling te Utrecht (28 Juni tot 6 Juli) wilde bezoeken om er de serie te kopen, die alleen voor bezoekers ter beschikking worden gesteld. Willen de mensen in Utrecht hier alsjeblieft aan denken? En ook niet vergeten, dat ditzelfde verzoek is gedaan door onze vriend **A. VAN DEN BOS, C-1, Sanatorium, Appelsga?**

De Rooy en Van den Bos, we kunnen jullie eigenlijk, de geest in ons Legioen kennende, nu al verzekeren dat jullie die postzegels krijgen!

JAN SOK van oud-4-2 R.I., sector Medan, te Vroonshoop (O.), Prins Bernhardstraat 10, zou graag weer in contact willen komen met zijn ouwe bivak-maats **G. B. STRAK**, vermoedelijk wonende in kampong Didam (Gld.), **J. BANNINK**, vermoedelijk uit kampong Lochem (Gld.) en **T. OVERBOSCH** uit kota Apeldoorn (Gld.).

En zo zoekt **J. NOYA**, oud-soldaat Infanterie I KNIL, BKM Makassar, thans verblijf houdende in het Ambonezen-woonoord Eysden (L.), Capucijnenstraat 6, contact met Sergeant **ROBINSON** en de 2e Lt. **ROLF**, beiden van hetzelfde bataljon.

En drie andere Ambonese saudara seperdjoengan uit het woonoord „Domklooster" te Eysden (L.), zoeken hernieuwd contact met hun oud-commandanten of hun families, t.w. **J. ABRAHAM** met de Kapitein **B. SCHIPHUIS**, vroeger van 2 Infie I en met zijn zuster, die gehuwd is met brigadier **TIMMERS** van de Genie, vroeger te Makassar, thans vermoedelijk in Nederland; **S. MATI-TAPUTTY** met zijn Kapitein **HAMSTRA** en de 1e Lt. **KAGI**, vroeger gedetacheerd bij de A.G.; en tenslotte **N. TALAKSUN** met de Kapitein **WESTLAND**.

Wij zouden ons gelukkig prijzen met de afhankelijkheid van zulke minderen en bekennen graag onze jalouzie!

Mevrouw **J. N. HOENSON**, Ger. Scholtenstraat 41 B te Rotterdam, zou het bijzonder op prijs stellen, als zij van iemand een KNIL-gedenk-wanddoek, zoals die destijds in Bandoeng verkrijgbaar waren, kon overnemen.

Een oud-KNIL-spandri, thans werkzaam bij de Ned. Nieuw-Guinea Petroleum Mij te Sorong, West-Nieuw-Guinea, vraagt om 'n Hollandse correspondentie-vriendin. Meisjes die hem af en toe een opbeurende soerat willen schrijven, worden verzocht dit te laten weten aan **D. J. MEULINK** te Den Ham (O.), Smitstraat 26.

HUIZEN IN DE OETAN

Er is met Nieuw-Guinea iets unieks aan de hand! Nergens ter wereld elders wordt het gebrek aan huisvesting in nieuw te ontwikkelen gebieden als motief aangehaald om een kolonisatie tegen te houden . . . behalve op Nieuw-Guinea. En het is over dit bijzonder belangrijke onderwerp, dat wij iets willen zeggen.

OP de begroting van 1952 is een bedrag van 5,75 miljoen gulden uitgetrokken voor het opzetten van gebouwen, voornamelijk in de omgeving van Hollandia. Het bedenkelijke is, dat een groot deel hiervan bestaat uit, uit Nederland geïmporteerde prefabricated huizen, welke, naar zelfs de leek kan berekenen, op enorm veel hogere kosten komen te staan dan wanneer uit plaatselijk materiaal semi-permanente tropenwoningen worden gebouwd.

Dergelijke woningen kunnen in zulk een klimaat ongeveer dertig jaar mee en dat is hierom reeds sterk aan te bevelen, omdat het zeer de vraag is, of Hollandia in de toekomst wel de meest geschikte plaats zal zijn voor de zetel van het Nieuw-Guinea-bestuur.

Voor de oorlog was namelijk Manokwari (thans het kolonisten-centrum) de hoofdplaats van Westelijk Nieuw-Guinea; Manokwari ligt veel centraler dan Hollandia, (dat in het uiterste Oosten ligt van het gebied) en heeft dus reeds het voordeel van een veel eenvoudiger, sneller en daardoor ook goedkopere bestuursvoering, want het transport van personeel, materiaal en post eist thans honderdduizenden.

Ook uit een economisch oogpunt bezien lijkt de keuze van Hollandia als hoofdplaats ongelukkig. Als cultuurgebied heeft het weinig toekomst, daar goede gronden in de omgeving schaars zijn.

Daar staat tegenover, dat in de omgeving van Manokwari, dat tevens aan een goede baai is gelegen, redelijke tot zeer goede gronden worden aangetroffen, terwijl het daar heersende Aroe-adat recht het verwerven van percelen voor kolonisten en cultuurmaatschappijen heel wat eenvoudiger maakt dan het bij Hollandia het geval is.

Bovendien ligt Hollandia honderden kilometers verwijderd van het in het uiterste Westen gelegen oliecentrum Sorong. Hollandia moge dan strategisch van groot belang zijn door zijn prachtige haven en vliegvelden, doch nergens ter wereld wordt de keuze van de vestigingsplaats van de hoofdstad bepaald door haar strategische waarde, tenzij in gebieden die uitsluitend om

hun strategische betekenis worden vastgehouden, zoals bijv. Malta en de Amerikaanse mandaten in de Pacific.

Het laat zich dus aanzien, dat Hollandia op de duur ongeschikt zal blijken als hoofdplaats en dat men de vestiging zal moeten verplaatsen naar Manokwari. Daarom reeds zou het van belang zijn om zo min mogelijk geld te steken in de bouw van permanente gebouwen in Hollandia.

Zoals reeds opgemerkt, is het onverantwoordelijk om de openlegging van Nieuw-Guinea tegen te houden met dooddoeners als „gebrek aan huisvesting”. Dit moge wellicht gelden voor ambtenaren die onder bepaalde voorwaarden en toezeggingen uitkomen, doch voor het pionierdom gaat dit niet op. Nog nooit is het in de historie voorgekomen, dat een maagdelijke wildernis opgelegd werd nadat eerst voor huizen e.d. was gezegd. Nu begrijpen wij zeer zeker de enorme moeilijkheden die aan het pioniersleven in Nieuw-Guinea verbonden zijn en derhalve zijn ook wij absoluut tegen een massale en ongeorganiseerde transmigration onder de huidige omstandigheden.

Het is echter onverantwoordelijk om de kolonisatie langer uit te stellen. Nieuw-Guinea is thans voor wat betreft de voeding van de niet-Papoease bevolking geheel afhankelijk van gebieden overzee. Mochten door een onverhoopte derde wereldoorlog de zeewegen afgesneden worden, dan

zal de bevolking reddeloos overgeleverd zijn aan hongersnood, tenzij men er in slaagt, deze bevolking zo spoedig mogelijk onafhankelijk te maken op voedselgebied.

Wij zien dus, dat dit geheel in een vicieuze cirkel blijft ronddraaien. Nieuw-Guinea behoeft een zo snel mogelijk uitgevoerde openlegging en in de allereerste plaats is er de noodzaak om het op voedselgebied „self-supporting” te maken. Hiertoe is kolonisatie gewenst. Doch deze kolonisatie wordt tegengehouden door het huisvestigingsprobleem. En zo gaat het verder.

Wanneer wij dus dit gehele probleem onder de loupe willen nemen, dan is het zaak om allereerst de mogelijkheid te bekijken in het woningtekort te voorzien.

Wij hebben hier een voorstel van één onzer legionnaires, ir. A. G. Koops-Dekker, die grote ervaring heeft in het opzetten van semi-permanente woningen met gebruikmaking van plaatselijk-verkrijgbaar materiaal. Dit project koppelde hij aan het Plan-Wehlburg, het deskundige rapport en advies, vier jaar geleden aan de regering uitgebracht, voor een collectieve kolonisatie met mechanische hulpmiddelen. De eerste opzet is, dat een ploeg van ongeveer zestig man zg. „kwartiermakers” moeten vooruit gaan en beginnen met de bouw van voorlopige onderkomens, loodsen, het verrichten van de noodzakelijke terreinwerkzaamheden enz., om de hele groep van 200 mannen plus de voorraden onder dak te brengen.

Na aankomst van de groep volgt de ontginning en een zo spoedig mogelijke beplanting van de ontgonnen

Dit is het model semi-permanente tropenhuis, zoals door ir. Koops-Dekker, uit plaatselijk materiaal opgebouwd.

terreinen met stapelvoedsel, omdat de kolonie zo spoedig mogelijk in eigen behoefte aan voedsel moet kunnen voorzien. Dit bespaart enorme kosten en geeft een basis voor de toekomst.

Zodra het nodige droge hout beschikbaar is, kan begonnen worden met de bouw van semi-permanente woningen. Zijn er voldoende woningen gezet om de gezinnen der gehuwde kolonisten onder te brengen, dan moeten deze zo spoedig mogelijk overkomen, want zij zijn nodig om te helpen met de huiselijke werkzaamheden en het onderhouden van de velden.

Bedoelde woningen kunnen, als reeds gezegd, zoveel mogelijk opgezet worden uit materialen, die ter plaatse te verkrijgen zijn. De fundering en de muurtjes tot raamkozijnhoogte worden opgemetseld in kalkstenen, die uit het nabije riviertje kunnen worden geraapt. Het zand voor metselwerk en de aanvulling onder de vloer wordt eveneens door het riviertje geleverd. De kalk om te metselen is bijna overal te vinden in Nieuw-Guinea in de opgeheven koraalriffen en lagen van andere soorten kalksteen, terwijl aan de kusten de koraalsteen voor het oprapen ligt. Op tal van plaatsen is eveneens klei aanwezig, waarvan dakpannen kunnen worden gebakken.

Inderdaad is veel van het hout ongeschikt voor timmerhout. Maar dat kan dan gebruikt worden als brandhout voor de kalkbrandrijen en pannbakkerijen met eenvoudige veldovens.

Wij zien hieruit, dat zo'n huis dus zeer zeker uit hoofdzakelijk plaatselijk materiaal te bouwen is. De enige materialen, die geïmporteerd hoeven te worden zijn zakken Portlandcement voor de vloeren, het trasraam, het waterdicht werk in badkamer en keuken en voor het afvoegen van de kalksteen. Verder het ijzerwerk, de waterleidingbuizen, het sanitair, muskietengaas en de eternietplaten voor het plafond.

Dat wij zo'n aandacht besteden aan dit huisvestingsprobleem is niet alleen omdat wij het ten sterkste afkeuren, dat hiervan de openlegging van Nieuw-Guinea afhankelijk wordt gesteld, doch tevens omdat wij beseffen dat indien de kolonisten de beschikking hebben over goede woonhuizen, waarin zij en hun gezinnen gezond en fit kunnen blijven en voorts de mogelijkheid hebben om uit hun eigen tuinen eenvoudig doch voldoende voedsel te betrekken, zo'n gemeenschap economisch sterk staat en zich wijden kan aan verdere werkzaamheden, die de welvaart van het land kunnen bevorderen.

OM NIEUW-GUINEA

Wij hebben in ons orgaan bij herhaling scherpe critiek uitgeoefend op de gang van zaken in Nieuw-Guinea. Daarop is reactie gekomen van het beste soort, dat wij konden hopen, n.l. van de man-zelf, die met alles tégen zich, zijn verbeterde strijd voert tegen de opstapelende moeilijkheden en demoraliserende omstandigheden. Uit deze reactie spreekt een bewonderenwaardig moreel.

Het spijt ons, dat deze reactie uitsluitend verwekt werd door het artikel „wanbeleid” in een onzer Februari-nummers, waarin wij het beleid hekelden aan de hand van enkele der vele gegevens. Het lag daarbij in het geheel niet in onze bedoeling, om de werkers te becritiseren; het ging ons slechts om het algemene beeld en de indruk, die wij hebben van wat er in Nieuw-Guinea gebeurt en onze absolute overtuiging, hoe het anders zou kunnen. Mannen als de brieven-schrijver zijn wel de eersten die getroffen worden door het beleid, als door ons signaleerd.

Geachte Redactie,

In „Oud-Wapenbroeders” van 27 Februari 1952, no. 8, werd een artikel gewijd aan het „wanbeleid” in Nieuw-Guinea. Ik ben te kort in N.G. om een juist en scherp beeld te werpen op de zaken hier. Zelfs na een jarenlang verblijf en de nodige ervaring zou dit een karwei op zichzelf zijn, zodat ik mij, die eerst sinds 8 Augustus 1951 in N.G. verblijf houd, niet aan zal wagen. Toch moet het volgende worden gelucht.

„Wanbeleid” is er in Nieuw-Guinea, dat is niet te ontkennen. Is dat wanbeleid er nog en in welke mate? In het bewuste artikel worden oude gegevens (1950) gebruikt en heeft men „gegeneraliseerd” (mooi woord, hè?). Ik weet het wel dat dit niet de bedoeling is. Wellicht is de schrijver eveneens op de hoogte van het feit, dat N.G. heus wel zeer kundige en hardwerkende ambtenaren heeft en voor hèn is het dan toch pijnlijk, als zij „wanbeleid” in grote letters onder ogen krijgen. Ik wil eerlijk bekennen dat nog velen „de kantjes” er aflopen, doch gelukkig is dit gedeelte klein en wordt met de dag minder.

En voor de goèden zou ik graag het ondervolgende willen melden.

Het is U natuurlijk bekend dat N.G. geheel afhankelijk is van Nederlands schatkist. N.G. heeft geen cent en Nederland schrijft voor! Logisch.

Het zal U tevens bekend zijn dat alle export van N.V. vóór de soevereiniteitsoverdracht geleid werd via Makassar. Dit belangrijk export- en sorteercentrum is uitgevallen. Een specifieke importfirma, de N.V. Nigimy (i.c. Hagemeyer) moet thans de export behartigen. N.V. Catz werd hierbij ingeschakeld. Echter moest de hele export business van voren af aan worden opgebouwd (en met wat voor middelen?). Hoè dit verloopt, kunnen onderstaande cijfers het best aantonen: De export van harsproduc-

ten verloopt gemiddeld per jaar als volgt:

1926/1935	2.269 ton
1936	1.986 „
1949	468 „
1950	189 „
1951	237 „

terwijl voor „het” product van N.G., de copra, de volgende cijfers gemiddeld per jaar gelden:

1926/1935	3.470,7 ton
1936	4.449,6 „
1949	2.721 „
1950	2.844 „
1951	3.823 „

Vindt U ook niet, dat er vooruitgang te bespeuren valt?

Ook de import gaat in de goede richting. Van het in bewust artikel-tje gesignaleerde: „Wanneer wij horen dat er jenever, bier, champagne en luxe dozen bonbons in overvloed te krijgen zijn, terwijl daartegenover de voorziening in de belangrijkste levensbehoeften nu al twee jaar na zelfstandig bewind nog regelmatig vastloopt” is sinds mijn aankomst niets gebleken. Nogmaals, ik ben er pas kort en ik geef toe dat er in N.G. fouten zijn en nog worden gemaakt. Een mens is nu eenmaal niet onfeilbaar. Maar in „Wanbeleid” wordt geïnsisteerd dat de fouten „doelbewust” worden gemaakt. Hier-tegen teken ik protest.

In het krantenbericht werden de verschillen in prijzen genoemd, o.a. van jungleboots en benzine. De vragen zijn reeds gesteld door een Kamerlid en zijn beantwoord binnen enkele uurtjes. De jungle-boots, die groene Amerikaanse hoge laarzen, werden in April 1951 te Hollandia aangebracht; een groot gedeelte werd verder gedistribueerd naar elders. Het is U toch bekend dat tussen Hollandia en Merauke slechts om de zes weken een bootverbinding bestaat? Nu, toen deze jungle-boots in Hollandia reeds waren uitverkocht (tegen een prijs

van f 22,20 per paar), kwamen ze in Merauke pas op de markt, eveneens tegen een prijs van f 22,20. Dit is plm. twee maanden later. In Hollandia werden op dat tijdstip echter de zg. BATA lage laarzen verkocht en wel die waarvan zool en hak van rubber waren en de rest (dus tot de enkels) van canvas. Deze schoenen waren in Hollandia geprijsd voor f 7,50 per paar.

Ik mag aannemen, dat schrijver van het artikel Nieuw-Guinea kent. Dan moet hij ook weten, dat bij gebrek aan tanks de benzine in Hollandia wordt aangevoerd in drums van 200 liter. De tankers willen nu eenmaal de andere plaatsen niet aandoen. Gevolg: hoge transportkosten, koelielonen en andere kosten voor distributie naar andere plaatsen. Momenteel kost de benzine te Hollandia f 0,70 en te Merauke f 1,12. Maximum verkoopprijs van de benzine te Merauke was in 1951 f 1,22 per liter. Binnenkort krijgt N.G. enkele coasters; wij beloven dat we ons best zullen doen de prijs van f 1,12 per liter voor Merauke te verlagen.

Weet U wat de beantwoording van deze vragen van één of ander Kamerlid Nieuw-Guinea heeft gekost aan telegram- en telefoonkosten met Nederland? Duizenden!

Mijnheer de Redacteur, ook uw verdeling van de 24 miljoen-lening behoeft enige correctie. Hollandia krijgt 200 huizen en geen 300. Eveneens zullen de wegen in Hollandia van de 24 miljoen worden verbeterd. Verder heeft men deze 24 miljoen nog bestemd voor aankoop van coasters, aanleg en verbetering van vliegvelden te Biak, Sorong en Merauke, aanleg en verbetering van haven-outillage en steigers te Biak, Sorong en Merauke, enz. enz. Ik moet U bekennen, dat ook ik het nooit heb begrepen waarom zowel de Nederlandse Voorlichtingsdienst als die van Nieuw-Guinea altijd in alle talen

blijft zwijgen. Er zouden vele misverstanden kunnen worden voorkomen door deze instanties. Daar maak ik mij echter niet druk over, ik heb genoeg aan mijn hoofd met mijn eigen werk.

Wapenbroeder, ik heb „sakit hati” van het artikel „Wanbeleid”. Ik en zovelen met mij zijn in Nieuw-Guinea gekomen om „betoel betoel” onze beste krachten te geven aan de opbouw van Nieuw-Guinea. Wij willen van deze oetan een welvarend eiland maken, maar er zijn momenteel nog teveel factoren die het niet mogelijk maken. Zowel de „handel” als het „gouvernement” moest helemaal worden opgebouwd. Zij staan nog in de kinderschoenen. Accoord, dit kind heeft een waterhoofd, zoals in „Wanbeleid” beschreven. Gun het echter de tijd om op te groeien tot een normaal mens, met normale hersenen en ledematen. Bestraf en slaat dit kind niet steeds, maar steun het in zijn groei. Geef hen, die van dit kind een onvolwaardig lid van de maatschappij wensen te maken, een kans. Zet uw schouders er zelf onder.

Critiek mag en moet er zijn, maar dan opbouwende critiek. Daar heeft dit kind wat aan, dan weet het, dat het een steun heeft en niet alleen wordt bestraft en geslagen.

Mijnheer de Redacteur, ik ben misschien wat cynisch geweest in mijn artikel. Misschien ben ik wat boos uitgevallen. Vergeef het maar. We hebben hier al zoveel moeilijkheden te overwinnen en bij het lezen van dit artikel heb ik misschien te impulsief gegrepen naar papier en schrijfmachine. Ik wil me echter beschikbaar stellen om U over verschillende onderwerpen van Nieuw-Guinea in te lichten zoveel als dit in mijn vermogen ligt. U schrijft, wij draaien.

Met hartelijke groeten en wensen en veel succes.

Sobat in Nieuw-Guinea:
A. P. H., Hollandia-haven

ER zijn feiten in nevenstaande brief opgetekend, die ons dwingen onze visie op bepaalde niet-belangrijke zaken te wijzigen. Dit doet echter niets af van het feit, dat wij grote bezwaren hebben en blijven hebben tegen het totale aspect, dat Nieuw-Guinea thans biedt. Waartoe, om slechts enkele klemmende en duidelijke vragen te stellen, moet er zoveel kostbaar geld verknoeid worden aan pre-fabricated huizen die geïmporteerd worden (waarvan het hout notabene uit Finland moet betrekken), terwijl Nieuw-Guinea zelf het grootste deel van het bouw materiaal voor semi-permanente tropenwoningen kan opbrengen? Waarom blijven de rapporten uit van de noodzakelijke onderzoekingen, die de eventueel geïnteresseerden van handels-, industrie- en ondernemings-wereld moeten inspireren om kapitaal in Nieuw-Guinea te steken?

Al dergelijke vragen, bij herhaling reeds gesteld in ons orgaan, gaan echter gepaard aan een saluut aan al diegenen ginds, die koppig blijven opboksen tegen dergelijke onbegrijpelijke zaken en zij kunnen er van op aan, dat het Legioen onder alle omstandigheden achter hen zal staan en, zodra daartoe de mogelijkheden geopend worden, hun rijen zal versterken. En gisteren ontvingen wij onderstaande brief:

Vrienden,

Ten vervolge op mijn betoog van 26 Mei j.l. inzake „Wanbeleid”, heb ik de eer U mede te delen dat ik van één mijner relaties in Nederland Uw nummer 9 van 15 Maart 1952 één dezer dagen ontving. Met veel genoegen — zoals bij alle nummers het geval was — heb ik dit nummer van „Oud Wapenbroeders” doorgenomen, in het bijzonder de artikelen over Nieuw-Guinea.

Deze artikelen hebben mij bijzonder goed gedaan en ik ben er dan ook van overtuigd dat men in Uw Legioen veel, heel veel, interesse en begrip toont voor Nieuw-Guinea en ons hier zal steunen zover het in de macht ligt. Dit doet ons, die vaak onder de moeilijkste omstandigheden het werk moeten verrichten — niet-tegenstaande wij „Tropische” Nederlanders zijn — heel veel goed.

Het lezen van dergelijke artikelen geeft ons nieuwe moed om onze schouders onder het werk te zetten.

Nogmaals, wij ontvangen graag critiek, maar dan critiek, die opbouwt zoals in deze artikelen het geval is.

Met hartelijke dank, groten en wensen uit Nieuw-Guinea, het land dat Nederland liefde en werk zo hard nodig heeft.

A. P. H., Hollandia-Haren

NIET naar deze krotten in Guinea's oetan gaan onze verwijten en ons critiek; integendeel, daarheen gaan onze beste gedachten en wensen uit met de belofte, dat wij ze niet in de steek zullen laten en alleen nog maar wachten op de eerste gelegenheid om dit te bewijzen.

De West

II. DE BEVOLKING

In ieder aardrijkskundeboekje zijn gegevens te vinden over de grootte van Suriname, over het klimaat, de bodemgesteldheid, flora en fauna en over de bevolking. Daar staat dan meestal het bekende lijstje bij van de verschillende „soorten” mensen die het land bewonen: Indianen, Bosnegers, Javanen, Chinezen enz. Iedereen weet wel, dat de Javanen en Brits-Indiërs (of Hindustanen) er „ingevoerd” werden, om het tekort aan arbeidskrachten op te heffen, waar men zo mee te kampen had sinds de afschaffing van de slavernij. Maar daarmee houdt dan over het algemeen onze kennis op. Misschien heeft de een of andere weetgierigaard eens verder bepiekerd, of al die soorten daarginds nu wel met elkaar „tjotjokten”, zich goed bij elkaar konden aanpassen, en heeft waarschijnlijk wel de conclusie getrokken voor zichzelf „dat dat wel zo moest zijn, want je hoorde er nooit iets over, dat het niet zo was.”

WANNEER we de indianen en bosnegers rustig in hun oerwouden laten zitten, kunnen we de rest van het heterogene gezelschap eens onder de loupe nemen.

Allereerst dan zij vastgesteld, dat de Chinezen (die er zelfs al tijdens de slaventijd werden geïmporteerd, weliswaar, toen de afschaffing zo te zeggen al in de lucht hing en men zich de gevolgen daarvan wel ongeveer kon voorstellen) dat deze Chinezen dan, niet te vergelijken zijn met hun rasgenoten, waar we in de Oost kennis mee maakten. Sommigen van ons hebben prettige ervaringen met hen opgedaan, anderen weer minder aangename, — doch we zullen het er over eens zijn, dat zij in de Oost een soortement sleutelpositie innamen, vergeleken bij de andere bevolkingsgroepen. Dit is met de Chinezen in Suriname practisch niet het geval. Zij hebben wel kleine toko's of iets grotere zaken, doch van een „Chinese overheersing” is daar geen sprake. Over het algemeen zitten zij er reeds enige generaties lang, enkelen van hen trouwden met creoolse vrouwen (tegenwoordig echter laten zij zich veelal een vrouw uit China overkomen). De kinderen gingen in Suriname school, waardoor zij het Nederlands allen volkomen beheersen en bijna allen zijn tot het Christendom bekeerd. Voorzover de jongeren niet in de zaak van hun ouders komen, studeren zij aan de rechts- of medische school in Paramaribo of gaan als student naar Nederland; natuurlijk worden er veel fotograaf en enkelen gaan in het onderwijs. Doch de laag-

ste kaste, de zg. koelie's of andere arbeiders, tref je daar onder de Chinezen niet (meer) aan.

De positie, die het meeste lijkt op die van de Chinezen in de Oost, wordt in Suriname ingenomen door de Brits-Indiërs. Grote handelsconcerns, zowel rijst-, manufacturen-, auto- als boekwinkels zijn in het bezit van deze lieden. Uit hen kwamen reeds vele intellectuelen voor: advocaten, onderwijzers, doktoren en mensen van het Landsbestuur. En dan bestaat bijna de gehele landbouwersklasse, voorzover niet uit Javanen, uit deze Hindustanen. Hun ijver en spaarzaamheid (welke helaas vaak in gierigheid ontaardt) zijn spreekwoordelijk. Zij verstaan a.h.w. de kunst van vijf cent te leven en een kwartje te sparen, wanneer zij dertig cent verdienen. Daardoor krijg je heel typische tegenstellingen. Want naast een eenvoudige pinahut, zie je op eens een kast van een huis verrijzen en bij navraag blijkt dan, dat het grote huis aan de bewoner van het hutje behoort. Is het huis af, dan trekt alles daarin, het kleine huis wordt omvergehaald of soms trekt er een minder spaarzaam, of minder met geestelijke gaven bedeed familielid in.

Omdat op alle scholen in Suriname het Hollands onderwezen wordt spreekt zelfs de geringste tani deze taal, de een wat beter, de ander wat minder goed. Deze Hindustanen nu, houden zich meestal angstvallig gescheiden van de overige bevolking. Ze hebben hun eigen godsdienst met de daaraan verbonden feestdagen. Huwelijken met creolen komen zeer

zelden voor. Kinderen hebben zij allen in grote getale, waardoor zij over enkele tientallen jaren waarschijnlijk de hoofdschotel op de Surinaamse tafel zullen vormen.

Wanneer je bedenkt, dat zij even grote kansen hebben gehad als de Javanen, dan sta je stomverwonderd tegenover wat zij wisten te bereiken in die betrekkelijk korte tijd. Want de Javaan in Suriname heeft het meestal niet verder gebracht dan de trede, waarop hij stond toen hij het land betrad. Zeker, op het ogenblik is er een verbetering te bespeuren, doch dat is niet te vergelijken met wat er door de Hindustanen werd gepresteerd. Hier komen twee mentaliteiten wel heel duidelijk tot uiting! Het soeda-laait maar van de Javaan en het vooruitstrevende, streberische van de Brits-Indiër (waarvoor merkwaardigerwijze de titel „koelie” gebruikt wordt door de overige bevolking, dus niet als aanduiding van een bepaald soort arbeider, maar van een ras!). De Javaan ging rustig zijn gang, leefde bij de dag in de kampong, was tani, tuinman of verkoper op de markt. En daar is het vrijwel bij gebleven.

Misschien dat er iets verandert, nu er een Kommissariat gevestigd is? Reeds is op de verschillende feestdagen overal het merah-puti te aanschouwen! Er is een vereniging van Indonesiërs (die kortgeleden een verzoek indienden, niet meer van Javanen te willen spreken, doch van Indonesiërs), een vereniging, die zo ongeveer de naam draagt van „Banteng Hitam” of iets dergelijks. Geheel zwarte uniformen en een koperen bantengkop op de borst . . .

Er wordt een grote propaganda gemaakt onder de Indonesiërs, de zg. actie „Ke Tanah Aër” (naar het vaderland). Er ging een delegatie naar Soekarno om over deze terugkomst te spreken. Als het doorgaat, kost het Suriname een kleine 38.000 inwoners. Er worden vele films vertoond en lezingen gehouden over de schoonheid, de welvaart en de ideale levensstandaard in 't vaderland Indonesië.

Over de anderen zullen we het een volgende keer nog wel hebben.

Carla Schulz-Schliessler

Opzienbarende onthulling

„Op de dag van de stemming over de soevereiniteitsoverdracht (de RTC-besluiten) kreeg onze partij bericht van de Indische legerleiding om toch vóór te stemmen, daar de toestand van het leger anders onhoudbaar zou worden. Als de eenheid van het koninkrijk door de dood van 100.000 militairen behouden had kunnen blijven, hadden wij de verantwoordelijkheid durven dragen. Maar nu het nodeloos bloedvergieten geweest zou zijn, moest men wel voor de soevereiniteitsoverdracht stemmen. Bovendien dreigden de socialistischen met staking”

DIT onthulde het VVD-Kamerlid Zegering-Hadders in een openbare vergadering te Zeist. Vier jaar geleden, in 1948, had hij namelijk ook in Zeist gesproken en bij die gelegenheid de kiezers beloofd, dat de VVD voor het behoud der rijkseenheid op de bres zou staan, en thans achtte hij het nodig, verantwoording af te leggen, waarom de VVD deze belofte niet nagekomen was. Daarna volgde zijn onthulling.

Zij is opzienbarend, inderdaad. Dat wil zeggen, elke andere natie dan de Nederlandse zou hiervan opschrikken: een ontsteltenis veroorzaken allereerst in de betrokken partij, de VVD, maar tegelijkertijd in de andere partijen, de regerings- en legerkringen. In Nederland evenwel is men al zóveel gewend, dat men er niet eens meer van opkijkt. Dit splinternieuwe alibi, waar nimmer over gerept is, wordt voor de komende verkiezingen ook nog als middel gehanteerd.

Volgens Zegering-Hadders ligt de zaak dus zó, dat de VVD-fractie op de beslissende stemmingsdag van plan was, haar tegen te laten horen, maar plotseling onder tweeërlei druk werd gezet: a. door de Indische legerleiding („Toestand leger onhoudbaar! Stemt vóór!”); b. door de socialistischen („Stemt vóór! Anders proclameren wij de staking!”) En terzelfder ure viel de VVD om — en stemde vóór.

M.a.w., was het telegram van de Indische legerleiding (of was het misschien luchtpost?) een hálve dag later gekomen, dan zou de VVD

manhaftig stand gehouden en tégen-gestemd hebben. Maar nu kwam dat vreselijke bericht nèt voor de stemming in partijhanden. En als klap op de vuurpijl nog een rodegolf-dreiging. En tegen zúlke elementen en argumenten was de VVD niet opgewassen. En vandáár

Maar, vragen wij, waarom heeft Oud op het laatste partijcongres zijn mensen, wat zeg ik? de natie! dit opzienbarende alibi onthouden? Waarom moet een villadorp als Zeist de primeur van dit schokkende nieuws hebben? Een legerleiding, die een politieke partij, die een volksvertegenwoordiging op de dag der stemming beïnvloedt! Dat is ongehoord. Het volk heeft er recht op, de letterlijke tekst te kennen van dit militair document, dat over het lot van het rijk heeft beslist. Die rode stakings-chantage is vers twee: blafende hondjes bijten niet, daarvoor gaat een rechtgeaard VVD-er niet opzij, als rijk-en-kroon op het spel staan.

En, dus vragen wij verder, hoe is dit alarm van de Indische legerleiding te rijmen met de hier volgende dagorder van het stafkwartier van kolonel Van Langen:

„De ontruiming van deze gebieden geschiedt op last van de Nederlandse regering en NIET omdat ge daartoe werd gedwongen door tegen U gericht vijandelijke handelingen. Gij zijt militair en moreel ONGESLAGEN. Wij hebben Djocja roemrijk bezet; wij zullen deze streek onbesmet ontruimen.”

De bloedige, zeer grove speculatie op het offer van 100.000 soldatenlevens tot redding van de rijkseenheid blijve dan voor rekening van Zegering-Hadders' rijksliefde, in geen geval voor de mijne. Elke Indiësoldaat weet beter! Hij weet, dat hij niet ingezet is voor het behoud van het rijk, het herstel van de Nederlandse soevereiniteit en het wettige gezag, maar misbruikt is ten faveure van de republiek Indonesia. Wat hij evenwel niét weet, en vooralsnog ook niet geloven kan, is dat de Indische legerleiding hieraan mede debet zou zijn.

Daarom vraagt hij het bewijsstuk van Zegering Hadders' onthulling. Wij eisen van de VVD, dat dit document gepubliceerd wordt. Het land heeft er recht op. En wij hebben er recht op.

J. van Heemskerck

Van ganser harte wensen wij geluk :

LEENDERT WEEDA

en

MARIE M. v. OOSTENDE

met hun huwelijk op 10 Juni.

Stationsweg 449, Zuidland.

BRAM VAN MAANEN

en

MIJNIE HANEGRAAFF

met hun huwelijk op 17 Juni a.s.

Slunterweg 6, Ede.

zeg het maar ineens!

GRIETEN

Beste Mastufa, hoewel ik altijd met groot genoegen en volledige instemming je tempat-piekerans lees, moet ik je deze keer iets verbeteren.

Brave kerel, je schrijft in ons blad van 3 Mei jl., dat „de zus” van die Nakamuraschat (je bedoelt natuurlijk Carla Wolff) per kapal plus dossier verdwenen is. Wel, in 1949 zag ik deze griet nog in de „Black Cat”, Citadelweg te Batavia, in (donzig) contact van twee generaals. En in 1950 is zijn getrouwd met . . . een Reserve 2e Lt. K.L. van de Technische Dienst van m'n eigen onderdeel.

In deze zaak moeten we dus de hand in eigen boezem steken en naar diverse functionarissen kijken, die deze zus klaarblijkelijk een dermate zware „bescherming” konden verschaffen, dat ze er netjes tussen uit draaide . . . En deze toecans heb ik gesignaleerd onder zowel militaire- als bestuurs-officials.

P. T., Limburg

We hebben 't aan Mastufa doorgegeven. Hij zit sindsdien met de hand in eigen boezem en ziet bleek van 't piekeren. Beste P. T., kun je ons misschien de namen van die generaals noemen, desnoods alleen hun initialen? Mastufa is er berstens nieuwsgierig naar . . .

BAGAGEDRAGER

„Dezer dagen een staaltje van moderne moreel-verhefferij bezien:

In de stad werd een huzaar door de garnizoenspolitie aangehouden met als reden, dat hij een meisje achter op de bagagedrager van zijn fiets had. Tot driemaal toe werd de man gesommeerd verder te LOPEN met de dame, doch hij vertikte dit en het liep uit op een rel, waar (natuurlijk) ook burgers zich mee gingen bemoeien.

Het schijnt bij garnizoensorder verboden te zijn dat militairen wezens van de andere kunne per bagagedrager vervoeren. Reden: een militair dient een voorbeeld te zijn voor alle anderen. Dit is jofel, maar ik vraag me af of het nu werkelijk zo erg in strijd is met de waardigheid van een militair om een meisje achter op de fiets mee te nemen. Het is immers de burgers óók niet verboden? Stel het geval nu, dat een mili-

tair, die toch al zo dun in z'n verlofsuren zit, 's avonds laat in het dorp-van-zijn-meisje naar het station terugmoet en weggebracht wordt door het meisje. Hij neemt haar fiets en háár natuurlijk achterop. Dit mág dus niet. Dat het andersom ook niet mag, wordt niet uitdrukkelijk bepaald en zou dus toegestaan zijn. Is dat niet nóg belachelijker?

M. d. M., Nijmegen”

Jöh, garnizoensorders zijn garnizoensorders. Niet dat we het met dat fiets-bagagedragers-meisje-geval eens zijn, maar er zijn toch 'n paar dingen, die je niet helemaal juist ziet. Wanneer die betrokken soldaat iets had tegen de gewraakte order of desnoods tegen het optreden van de garnizoenspolitie, dan had hij tóch die sommatie dienen op te volgen. Daarna had hij eventueel een bezwaarschrift kunnen indienen of een beklag, maar om nou een rel te veroorzaken, waar zelfs burgers bij betrokken raakten, . . . dat lusten we niet. Wij behoren als militairen, ongeacht in welke functie of rang of stand wij ook openbaarlijk met elkaar geconfronteerd worden, één lijn te trekken „naar buiten”. En de vuile was binnenhouden . . . Maar nogmaals, als je ons vraagt naar de zin van die order: wij kunnen er met onze pet ook niet bij en zullen er eens naar informeren.

BLOED

„Wij willen ons graag ter beschikking stellen voor de bloedtransfusiedienst, maar één ding zit ons dwars en kunnen jullie daar antwoord op geven? Hoe kan het voorkomen dat patiënten die verschillende bloedtransfusies kregen in een ziekenhuis daarvoor f 75,— moesten betalen, etrwilj naderhand nog een rekening van het Rode Kruis gepresenteerd werd van f 7,50? Bedoelde patiënten waren doodgewone mensen voor wie die prijzen erg zwaar waren.”

L. d. V.

Wij hebben de vraag doorgegeven aan het secretariaat van de Bloedtransfusiedienst Rode Kruis te Amsterdam en ontvingen tot antwoord:

„ . . . deel ik U mede, dat de honorering voor het verrichten van een

bloedtransfusie geheel buiten de competentie ligt van de bloedtransfusiedienst. Het bloed wordt door onze donores kosteloos verstrekt. De kosten, die het Rode Kruis maakt voor keuringen en administratie bedragen f 7,50 per transfusie en deze kosten worden de behandelende geneesheer in rekening gebracht. De behandelende geneesheer berekent niets voor het bloed doch U mag niet vergeten, dat het verrichten van een bloedtransfusie naast kennis en ervaring veel voorbereiding van de behandelende geneesheer vraagt. Bovendien worden vrij grote kosten gemaakt door het gebruik van kostbaar materiaal. Een bedrag van f 75,— voor verschillende transfusies komt mij als abnormaal laag voor, daar de gebruikelijke declaratie voor één enkele bloedtransfusie minimaal f 50,— bedraagt volgens de thans te Amsterdam geldende 3e klasse tarieven. In het vertrouwen U met deze gegevens van dienst te zijn,

hoogachtend,

w.g. Dr J. J. C. P. A. Roovers,
Medisch Leider, A'dam.

VROUWENBEWEGING

„Zou het mogelijk zijn op een of andere wijze in een paar regels in het volgend nummer te vermelden dat de zich-noemende „Nederlandse Vrouwenbeweging” niet anders is dan een gecamoufleerde communistische organisatie? U begrijpt wel dat het voor een oudgediende in de feitelijke vrouwenbeweging, waaraan zelden een uiterst linkse vrouwenfiguur deelnam en waar zelfs in de moeilijkste strijdjaren de socialistische vrouwen zich afzijdig van hielden — al hebben ze wel eens instemming met iets betuigd — een ergerlijk ding is dat van een algemeen begrip een bepaalde groep zich na de oorlog heeft meester gemaakt. Te meer waar er natuurlijk nog altijd mensen genoeg te vinden zijn die tegenover het feminisme afwijzend of onverschillig staan en die als zij van een zo schandelijk optreden lezen geneigd zullen zijn te zeggen: „zo zie je waartoe dat leidt”.

Ik heb de eerste keren dat „de Nederlandse vrouwenbeweging” in de pers vermeld werd al het A.N.P. gewaarschuwd, ook geïnformeerd of het niet mogelijk was het gebruik van dat begrip — dat al jaren burgerrecht gekregen had — voor een bepaalde groep te verbieden, maar juridisch scheen er niets aan te doen en gelukkig hoort men maar zelden van hen. Misverstand ten deze moet echter voorkomen of hersteld worden.

Met vriendelijke groet
hoogachtend

W. Wynaendts Francken-
Dyserinck.

Nederlanders en Nederlanders

Niets is zo moeilijk als het a-b-c-, en er zijn hele volksstammen die het nooit leren. Een troost voor de laatsten is, dat er in Nederland ook nog enkelen blijken te zijn die moeilijkheden hebben met het alfabet, en die, als ze het woord „Nederland” moeten spellen, het dikwijls nog maar met moeite kunnen brengen tot „N-e-d-e-r-l-a-n-d”, maar die, als ze het nog eens moeten doen, hopeloos in de war raken en dan komt er uit „D-u-i-t-s-l-a-n-d” of „E-n-g-e-l-a-n-d”. Sommigen zeggen dat er een vereenvoudigde spelling op komst is, en dan komt er uit de bus „E-u-r-o-p-a”.

Vóór de oorlog was Nederland wat men noemde neutraal. Die neutraliteit heeft het niet lang kunnen uithouden, want op 10 Mei 1940 wist iedere Nederlander dat die neutraliteit niet meer opging: de gemeenschappelijke vijand was Duitsland. Een bijkomstigheid was dat Duitsland door nazi's werd geregeerd, en dat de overweldigende Duitse legermacht op de voet werd gevolgd door een heirleger van nazi-apostelen, dat zich vijf jaar lang heeft kunnen nestelen op vaderlandse bodem. Een heel gering percentage van ons volk was pro-duits, maar dat percentage was altijd nog te groot. Want het past een Nederlander niet om pro-Duits te zijn; maar niet alleen pro-Duits, maar het past hem evenmin pro-Engels of pro-Frans te zijn, om de heel eenvoudige reden, dat er ook geen enkele Duitser of Engelsman of Fransman te vinden is, die pro-Nederlands is. Keer op keer heeft ons land hetzij van de Fransen, hetzij van de Engelsen, hetzij van de Duitsers de grootste narigheid ondervonden. Dat betekent niet dat wij als Nederlanders een vijandige houding moeten aannemen tegenover Fransen, Duitsers of Engelsen, néén! het betekent alleen dat wij te allen tijden ons als Nederlanders hebben te voelen en gedragen. Dit is trouwens ook de enige houding die een buitenlander zal weten te respecteren. Een Duitser en een Fransman en een Engelsman hebben er alle belang bij dat een Nederlander **Nederlander** is in woord en daad. Alleen als **Nederlanders in woord en daad** kunnen wij onszelf zijn, en meer dan dát behoeven wij heus niet te zijn, is ook niet nodig, maar **minder** zijn dan Nederlander betekent onze ondergang en dat brengt met zich dat anderen als aasgieren zich op ons cadaver zullen werpen. Dit mogen zij bedenken, die er o zo goed bedoelde, maar o zo gevaarlijke theorieën op na houden van wat ze dan noemen „wereld-eenheid” of „Europese eenheid”.

Laten wij als Nederlanders niet te hoog grijpen, maar onze eigen belangen behartigen, want alleen wanneer wij onze eigen belangen goed

behartigen, dienen wij de vrede. En dat wil toch iedereen!

Nooit is zoveel gepraat over Europese eenheid als tegenwoordig. Denk maar eens aan de neo-Europeanen van Straatsburg!

En nu 't nieuwste:

In „Koningin en Vaderland”, Chr.-Historisch weekblad voor Nederland, schrijft een meneer Van Eijbergen op Vrijdag 6 Juni 1952 onder meer: „Chacun a deux pays, le sien et puis la France”. Dat betekent: „Iedereen heeft twee landen, het zijne en dan Frankrijk”. Welja, waarom ook niet? Waarom dan ook niet meteen maar een blad opgezet onder de naam: „Koningin, President en Vaderlanden”, weekblad der Chr.-Historische Unie in Nederland en Frankrijk.

Meneer Van Eijbergen orakelt dat „juist in deze tijd dit gezegde aan diepte wint, nu West-Europa aan de „esprit français” zowel het plan-Schuman als het plan-Pléven te danken heeft.” En dan tot slot van dit fraais:

„Daarom wachten wij, vooral in deze weken van groeiende internationale spanningen, op een krachtiger West-Europese politiek, die geleid vanuit Parijs, de culturele hoofdstad van het Westen, de Amerikanen tot

minder haast en de Russen tot grote voorzichtigheid zal nopen.”

Kijk, dat nemen we nu meneer Van Eijbergen erg kwalijk. We waren nu juist zo aardig op weg naar een verenigd Europa, en dag in dag uit wordt ons bezworen dat de Frans-Duitse tegenstelling voor goed uit de weg geruimd worden, en Straatsburg is al zo'n beetje het moderne politieke Babylon der Europa-eenheidsplanmakers geworden, en nu komt me daar die meneer Van Eijbergen zo maar ineens vertellen, dat Parijs eigenlijk maar het middelpunt moet worden van de West-Europese politiek. Zullen die meneer Adenauer en Schumacher eventjes kwaad zijn op meneer Van Eijbergen! En zullen me die Schuman en Pléven in hun Franse vuistje lachen.

O-la-lá! zullen ze zeggen, die meneer Van Eijbergen daar in zijn eerste vaderland, heeft de zaak al aardig door! Hij heeft het in de gaten dat plan-Schuman en plan-Pléven de moderne middelen zijn ter handhaving van een Franse machtspolitiek.

Blijkbaar is het heel erg moeilijk in deze tijden van groeiende internationale spanningen een heel klein beetje Nederlander te zijn. Het komt in de Nederlands-Franse cocktailhersen van vele Nederlanders niet meer op om er eens aan te denken dat de Nederlandse buitenlandse politiek toch maar beter van uit Den Haag — deze stad is dan misschien wel geen culturele hoofdstad van het Westen — kan worden geleid, dan vanuit Parijs of Londen of Berlijn.

En tot meneer Van Eijbergen zeggen wij: wat U schreef had met „christelijk” niets te maken, en „historisch” was het een blunder.

W. B., Dordrecht

NEUT: „Lees je dat, Taaje, de Nederlandse regering heb zich accoord ferklaard met het optrede tege de kommuniste gefangenen op Koje! De leeuw laat se tande eindelijk sien!”

TAAJE: „Jawel, hij fertoont se laatste an de internasjonale kiezetrekker”

